

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ὁχοῦ, ἀδέλφια Ἕλληνες, καὶ τί κακὸ θὰ γίνῃ! θ' ἀνάψῃ τὸ Ἑλληνικὸν σὰν φλογερὸ καμίνι. Τί λοῦσα ἐτοιμάζονται, τί λόγοι, τί στεφάνια, τί τουαλέταις γυναικῶν τί ντεκολτέ φουστάνια, τί κάθοδοι ἐπιτροπῶν, τί μάζωξις ἀνθρώπων, καὶ τί Δημάρχων καραβιαῖς καὶ Ἀρχιεπισκόπων. Τί φουστανέλα λιγερή, τί φούντα καὶ τί φέσι, κί' ἀμάξι μ' ἔξη ἄλογα, τὰ δύο μὲς ὀτὴ μέση, καὶ τᾶλλα δύο ἐμπροστά, καὶ τᾶλλα δύο ὀπίσω... ἀλλὰ τί πρῶτον νὰ εἰπῶ, τί δ' ὕστατον ν' ἀφήσω; Κί' ἐγὼ σὲ τούτῃ τῇ βοῇ σαστίζω καὶ τὰ χάνω καὶ προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι πῶς καὶ τάχα κάνω, καθὼς καὶ τὸν φιλόσοφον ἐκεῖνον Διογένη, ποῦ ὅταν κάποιος χαλασμός ἐτύχαινε νὰ γένῃ κί' εἶχαν πολλὰ τρεχάματα οἱ τότε Ἀθηναῖοι καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχαν οἱ γέροντες κί' οἱ νέοι, ἔκυλούσε τὸ πιθάρι του κί' ἐκεῖνος μάνι μάνι, διὰ νὰ φαίνεται κί' αὐτὸς πῶς τάχα καὶ κάνει.
- Π.—Μὰ πὲς μου ὁ Διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη;
- Φ.—Ἀχ! βλέπω τὸ κεφάλι σου πῶς τίποτε δὲν νοιόθει, κί' ἀρχίζεις πάλι νὰ ῥωτᾷς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, μὰ κί' ἂν μοῦ σπάσης τὰ πλευρά καὶ ὅλα τὰ παγίδια, ἐγὼ τὸ ξέρεις, Περικλῆ, πῶς οὔτε γρῦ ἀφίνω καὶ πάλιν ἀφωνος ἰχθύς καθὼς καὶ πρὶν θὰ μείνω, κί' ἂν θέλῃς τὴν κουβέντα μου νὰ ἐξακολουθήσω καὶ τὰς μελλούσας τελετὰς νὰ σοῦ ἐξιστορήσω, τῆς ἐνηλικιότητος τὸ ζήτημα παραίτα, γιὰτί σ' αὐτὸ δὲν ἀπαντῶ, ὅτ' ἐγὼ λέγω νέα σκέτα.
- Π.—Ἀλλὰ γιὰ τοὺς συνδυασμοὺς τί διάβολο μανθάνεις;
- Φ.—Γιὰτί, καυμένη Περικλῆ, σ' ἀρέσει νὰ μὲ σκάνῃς; Ἐδῶ, βρέ, ὁ Διάδοχος ἐνήλιξ πλέον εἶναι, καὶ σὺ γιὰ τέτοια μ' ἐρωτᾷς...
- Π.— Σ' αὐτὰς τὰς λέξεις μείνε, διότι ὁμολόγησες ὅτ' οὗ λόγου σου τὸ ρεῦμα πῶς εἶναι ὁ Διάδοχος ἐνήλιξ...
- Φ.— λέγεις ψεῦμα.
- Π.—Ἡ γλῶσσα λέγει τἀληθῆ ὁπόταν ἀμαρτάνῃ.
- Φ.—Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, ἀλλ' ἔτσι θὰ σ' ἐφάνῃ.
- Π.—Μωρὲ τὸ εἶπες, μασκαρᾶ...
- Φ.— Μὰ τὸ σταυρὸ δὲν τῶπα...
- Π.— Ὁρκίζομαι ὅτ' οὗ Πλαταῖας...
- Π.— Τὸ εἶπες, μόνον σῶπα.
- Φ.—Μὴ σκούζῃς ἔτσι δυνατὰ καὶ μᾶς ἀκούσουν κί' ἄλλοι, κί' ἐλθοῦν φουρτούναις ἔξαφνικαῖς ὅτ' ὡν δρόμας τὸ κεφάλι.
- Λοιπὸν σοῦ λέγω, Περικλῆ, ἐν πάσῃ συνειδήσει πῶς ἡ Ἑλλὰς θὰ σηκωθῆ καὶ θὰ πανηγυρίσῃ

- ἔχι διότι πράγματι ἐνήλιξ εἶναι πλέον ὁ σεβαστὸς Διάδοχος μεγάλων βασιλέων, ἀλλὰ διότι, Περικλῆ, ἐν παρατάξει τόση τοῦ στρατιώτου μοναχὰ τὸν ὄρκον θὰ ὁμώσῃ. Καὶ ὕστερα, βρέ ἀδελφέ, ὁ βασιλεὺς τὸ θέλει, κί' ἀμάξι μ' ἔξη ἄλογα γιὰ τοῦτο παραγγέλλει. Κί' ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ περιφρονημένοι, σὰν μᾶς καπνίζῃ κάποτε καὶ σὰν μᾶς κατεβαίνῃ, χωρὶς καθόλου ἀνθρώπο κανένα νὰ ῥωτοῦμε, πηγαίνομ' ὅπου θέλομε καὶ σὰν θεοὶ γλεντοῦμε, ἀκόμη περισσότερον ὁ βασιλεὺς καὶ ἄρχων τετρακοσίων εἴκοσι κί' ἐπέκεινα Δημάρχων, ἔμπορεῖ νομίζω, Περικλῆ, χωρὶς νὰ μᾶς ῥωτήσῃ, γιὰ τὸ παιδί του νὰ χαρῆ καὶ νὰ πανηγυρίσῃ. Καὶ ἂν σημαῖαι κρεμασθοῦν εἰς πᾶσαν κατοικίαν διὰ τὸν ὄρκον, φίλε μου, ἢ καὶ τὴν ἡλικίαν, εἰς λήθην τέτοια σοβαρὰ διὰ παντὸς ἄς μείνουν, καὶ τοῦτο μόνον εἰξέυρε πῶς τελεταὶ θὰ γίνουν. Καὶ γιὰ τὸ ἔνα, Περικλῆ, καθὼς καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ἐγὼ θὰ τρέξω πετακτὸς ὅτ' οὗ Παλατιοῦ τὸν μπάλο, καὶ ὕστερα εἰς τοῦ Τσιγγροῦ καὶ ὕστερα ὅτ' οὗ Ψύχα...
- Π.—Πῶς ἤθελα, βρέ Φασουλῆ, τὸ κέφι σου νὰ εἶχα!
- Φ.—Θὰ τόχῃς, φίλε Περικλῆ, μὰ φθάνει νὰ τὸ θέλῃς, καὶ νὰ μὴν εἶσαι πάντοτε σιχαμερὸς τεμπέλης, καὶ οὔτε τὸ ἐνήλικον νὰ βγάξῃς μὲς ὀτὴ μέση, γιὰτί αὐτὸ τὸ ζήτημα καθόλου δὲν μ' ἀρέσει. Σήκω, μωρὲ τεμπελχανᾶ, μὲ ὄλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτ' οὗ Παλάτι πῆγαινε μὲ κλάκ καὶ μὲ βελλὰδα νὰ φᾶς, νὰ πιῇς, νὰ δῆς χαραῖς, κουνήματα καὶ τρόπους, νὰ δῆς Δημάρχους λεβεντιᾶ καὶ Ἀρχιεπισκόπους. Μωρὲ θὰ γίνουν πράγματα, ποῦ δὲν θὰ τὰ πιστεύσῃς.
- Π.—Καὶ σὺ καμμιά κοινότητα δὲν θ' ἀντιπροσωπεύσῃς;
- Φ.—Βεβαίως ἀντιπρόσωπος κοινότητος θὰ γίνω, ταιαύτην ἔκτακτον τιμὴν καὶ δόξαν δὲν ἀφίνω. Κί' ἂν θέλῃς ἀντιπρόσωπος καὶ σὺ, μωρὲ, νὰ γίνῃς καὶ ἀφανῆς ὅτ' ὡν τελετῶν τὸν σάλον νὰ μὴ μείνῃς, ἀμέσως τηλεγράφημα εἰς ὅποιον θέλεις στείλε κί' αὐτὰ τὰ λόγια γράψε του «ἀγαπητέ μου φίλε, ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ σᾶς γνωρίζω, ἐν τούτοις κολακεύομαι καὶ θέλω νὰ ἐλπίζω πῶς ὅτ' αὐτὰς μελλούσας ἑορτὰς θὰ γίνω ἰδικὸς σας, καὶ ἀντιπρόσωπος ἐμοῦ καὶ τῆς κοινότητός σας.» Αὐτὰ θὰ γράψῃς, ἀδελφέ, εἰς ὅποιον θέλεις βλάμη, κί' ἐκεῖνος ἀντιπρόσωπον ἀμέσως θὰ σὲ κάμῃ, καὶ σὺ θὰ πᾶς, βρέ Περικλῆ, μὲ πόζα ὅτ' οὗ Παλάτι καὶ ὅτ' αὐτὰ τραπέζια θὰ ριχθῆς μὲ πεινασμένο μάτι, καὶ τότε χορτασθήσεται πᾶς στόμαχος νηστευῶν, καὶ ὅτ' οὗ Μητρόπολι θὰ πᾶς ὡς ἀντιπροσωπεύων τὴν Ρόδον, τὴν Φολέγανδρον ἢ τὴν Γουαδελούπην, καὶ θὰ καθίσῃς τὲτ ἄ τὲτ μαζί μὲ τὸν Τρικουπην, κί' ἴσως σοῦ δώσουν καὶ σταυρὸ καθὼς εἰς τὰ βα- [πτήσια.
- Π.—Ὁχοῦ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι!.. ψυχὴ μου ὅτ' αὐτὸ Πατήσια!
- Φ.—Λοιπὸν γιὰ τοῦτο φρόντισε μαζί μου δίχως ἄλλο, κί' ὄρεβουάρ, βρέ Περικλῆ, ὅτ' οὗ Παλατιοῦ τὸν μπάλο.
- Π.—Γιὰτί, μωρὲ, δὲν στέκεσαι νὰ φᾶς στηλιάρι ἄλλο;
- Φ.—Μὰ δὲν μ' ἀφίνεις μιὰ φορὰ χωρὶς ξυλιαῖς νὰ φύγω;